

zcizení nájemního předmětu podle §u 1120 obč. zák. přetvořené a proměněné, tedy nikoliv v původní smlouvě nájemní s půlletní lhůtou výpovědní, přece platí pro tuto na neurčitou dobu mlčky uzavřenou smlouvu zákonitá, proto čtvrtletní lhůta výpovědní, leda že by bylo dokázáno, že při nové úpravě nájemního poměru byla smluvna delší nebo kratší, než zákonitá lhůta výpovědní. Odvolací soud, vyšedší z tohoto správného názoru právního, odvodil z něho pro tuto věc zákonité důsledky. Podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací není opodstatněn, dovolání je bezdůvodné (srovnej k tomu rozhodnutí čís. 4285 sb. n. s.).

Čís. 5987.

Na základě rozsudku, přisuzujícího vymáhanou pohledávku sice »pod exekucí«, avšak »podle stavu jmění úpadkové podstaty« lze proti úpadkové podstatě povolit exekuci jen na průkaz veřejnými listinami (§ 7 ex. ř.), že stav úpadkové podstaty připouští zaplacení vymáhané pohledávky.

Pro útraty přisouzené »podle předpisů úpadkového řádu« nelze vésti samostatnou exekuci proti úpadkové podstatě, nýbrž dlužno se omeziti na vymáhání pohledávky v mezích hromadného zpeněžení všeho dlužníkovy majetku a rozdělení jeho výtěžku mezi všechny jeho věřitele.

Právní postavení věřitelů podstaty.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1926, R I 328/26.)

Pravoplatným rozsudkem ze dne 5. května 1925 byla uznána úpadková podstata povinnou zaplatiti vymáhajícímu věřiteli 8.364 Kč 80 h s přísl. podle nynějšího stavu jmění podstaty. Exekuci k vydobytí této pohledávky soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jedná se o dobytí dluhu podstaty, ohledně něhož stanoví § 29 konk. ř. zásadu, že dluhy podstaty jednak se mají vyrovnati podle určitého jen t. zv. útratám podstaty přednost dávajícího pořadí, jednak že se mezi sebou mají »poměrně«, tedy proporcionálně k své výši zapraviti. Ustanovuje-li § 160 kon. ř., že věřitelé podstaty mají býti uspokojeni bez ohledu na stav úpadkového řízení, jsou-li nároky zjistitelné a splatné, jest předpokladem toho, že potřebné peníze jsou po ruce nebo při náležitě pečlivosti mohly býti po ruce a že podstata vystačí k uspokojení všech. Tomu nasvědčuje ustanovení § 29 konk. ř. o způsobu uspokojení dluhů podstaty, není-li zde dostatečného jmění. Nevystačuje-li jmění, nesmí správce úpadkové podstaty uspokojiti jednoho z věřitelů, aniž by se ostatním věřitelům nemusel zodpovídati. Věřitel z podstaty, který k dobytí své pohledávky chce vésti exekuci, musí tudíž vykázati nanejmeně takový stav jmění, který postačuje k uspokojení všech soudobých útrat podstaty; měloť býti již podle rozsudečného výroku předsevzato placení podle nynějšího stavu jmění podstaty a úřední šetření před povolením exekuce za účelem zjištění hotovostí

dlužníkových ani se nenařizuje, ani se nepřipouští. Ježto exekuční návrh těmto podmínkám nevyhovuje, bylo jej tak, jak podán byl, zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vymáhaná pohledávka byla stěžovateli právoplatným rozsudkem prvního soudu přisouzena »podle stavu jmění úpadkové podstaty«, ale pod exekucí. Podle tohoto doslovu jest rozsudek sice exekučním titulem dle § 1 ex. ř., není však v něm určena lhůta k plnění podle kalendáře, proto nemůže již podle všeobecného předpisu §u 7 ex. ř. býti na jeho základě povolena exekuce, leč kdyby vymáhající strana prokázala veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami, že stav jmění úpadkové podstaty připouští zaplacení vymáhané pohledávky, což se však nestalo. Spolu vymáhané útraty odvolacího řízení nebyly přisouzeny pod exekucí, nýbrž »podle předpisů úpadkového řádu.« V této příčině nemůže stěžovatel vésti proti úpadkové podstatě vůbec samostatnou exekuci, nýbrž musí se omeziti na vymáhání pohledávky v mezích hromadného zpeněžení všeho dlužníkovy majetku a rozdělení jeho výtěžku mezi všechny jeho věřitele, jak jsou stanoveny a upraveny úpadkovým řádem. Rozsudek není exekučním titulem, jeho právní význam spočívá pouze v určení pohledávky a výroku, že se v úpadkovém řízení musí k ní přihlížeti jako ke dluhu podstaty. Návrh na povolení mobilární exekuce podle předpisů exekučního řádu byl proto rekursním soudem právem zamítnut. Názoru stěžovatelovu, že věřitelé podstaty nemohou vykonávati žádného vlivu na rozdělení jmění podstaty v úpadkovém řízení, dokud nenabudou provedením exekuce postavení věřitelů oddělných, nelze přisvědčiti. Úpadkový řád zabezpečuje jejich zájmy povinností uloženou v § 124 správci podstaty, by je uspokojil bez ohledu na stav řízení, arci s náležitým, v § 47 stanoveným zřetelem na ostatní věřitele podstaty, jakmile jsou jejich nároky zjištěny a splatny, činí ho v § 81 (3) zodpovědným všem účastníkům za majetkové újmy, které by jim způsobil nepořádným vedením svého úřadu, přiznává v § 124 (3) věřitelům podstaty právo žádati úpadkového komisaře o pomoc, odpírá-li správce nebo protahuje-li plnění, poskytuje úpadkovému komisaři v § 84 moc, donutiti správce k plnění jeho povinností, a v § 176 věřitelům právo stěžovati si do opatření a rozhodnutí úpadkového komisaře. Věřitel podstaty není tedy podle ustanovení úpadkového řádu proti správci podstaty a úpadkovému komisaři, jak stěžovatel míní, bezbranným. Neprávem se dále stěžovatel dovolává zdejšího rozhodnutí č. 3756 sb. n. s., neboť tam šlo o věřitele, jemuž byla pohledávka přisouzena k placení do určité lhůty pod exekucí, tedy o případ podstatně jiný.

Čís. 5988.

V pochybnosti jest míti za to, že ten, kdo plní cizí zákonnou povinnost, má úmysl plniti za jiného a vůli, žádati na něm náhradu ve smyslu